

en Ting, som havde stor offentlig Interesse — den angik Forhandlingerne om Børsreformen: han blev for lang Tid udelukket fra Børsen. Derimod blev Vekselerer Philipson ikke udelukket, da han havde gjort sig skyldig i ganske grove Ting. Naar en saa udmærket Mand som Vekselerer Reimann er gaaet med til saadant, ligger det i, at mange Mennesker har den forkerte Opfattelse, at man skal dække sin egen snævre Stand, hvad den end gør. Jeg vil nævne en saa udmærket og højt anset Mand som Højstetretssagfører Asmussen; vi ved alle, at han var en Hædersmand af første Klasse, men naar en Sagfører gjorde noget, følte han sig ikke desto mindre forpligtet til at forsvare ham, hvor galt denne Sagfører end havde handlet. Paa samme Maade har Vekselerer Reimann forsvaret enhver Ting, der skete blandt Vekselererne. Denne Disciplin, jeg omtaler, anvendtes dog kun overfor Folk, der skadede Vekselerernes økonomiske Interesser, ikke overfor Medlemmer, der skadede Standens Anseelse.

Spørgsmaalet bliver saa: hvorledes er nu disse Regler af 1914 blevet benyttet? Der er nægtet Adgang for mange dygtige Vekselerere til at blive noteringsberettigede, uden at der er blevet givet Grunde derfor, Retten til Selvindtræden er blevet fastholdt, og Vekselererne har fastholdt den paa en Maade, som var til Skade for Publikum. Selve den Maade, hvorpaa Baisse-Handelen drives paa Københavns Børs, fortsattes nemlig saaledes, at den Mand, der vilde baisse, fik af Vekselereren til Laans de Aktier, som tilhørte Haussisten — altsaa, naar jeg ejer nogle Aktier og tror, de ligger hos min Vekselerer, er de i Virkeligheden solgte i Markedet og trykker Kursen til Skade for mig. Endelig har man ogsaa anvendt Retten til at forhøje Kurtagen og anvendt den, saa at den er blevet til meget stor Skade, nemlig derved, at Vekselererne har gjort Outsider-Institutionen ikke til noget forbigaaende og ikke til noget uheldigt, men til noget naturligt og nødvendigt, idet Outsiderne blev en Art Detailhandlere, medens Vekselererne blev Grosserere. Outsiderne kaprede Kunder ved alle mulige Midler og bragte dem ind til Grossererne, og Kurtagen var saa høj, at de begge kunde leve højt. Retten til Kursskæring blev dem frataget, men i Virkeligheden først efter nogle Retssager, som jeg skal omtale.

Jeg vil bede de Herrer, som interesserer sig for Forholdene paa Københavns Børs, læse, — jeg antager, de kan faas, hvis det ønskes — Assessor Rumps Forhør; de er meget fortræffelige, og man vil se mange

Ting deraf. Blandt disse Ting skal jeg kun læse to Linier op, som viser, hvorledes Vekselererne benyttede deres Ret til Selvindtræden og til Kursskæring. Kursskæring er i sig selv en Forbrydelse. De vil forstaa det af følgende. Hvis De sender Deres Avlskarl hen at købe en Ko, og han giver — lad os tage en Sum, der passer i vore Dage — 500 eller 600 Kr. for den Ko, og han siger til Dem, at den har kostet 650 Kr., saa er De ikke i Tvivl om, at den Mand er Bedrager. Eller omvendt, hvis han sælger Koen under den Pris, han opgiver til Dem. Nu sker det saaledes, som ærede Medlemmer ved, at paa Københavns Børs noteres i Løbet af de faa Timer, Børsen holdes, det samme Papir adskillige Gange, idet Coutumen er, at der sælges 4 000 Kr. Aktier ad Gangen. I Øjeblikket kan der være 2—3—4—5 pCt. Forskel mellem den Kurs, hvortil en Post af et Papir er solgt, og den, hvortil en anden Post af samme Papir er solgt. Hvis vi nu siger, at Omsætningerne har ligget mellem 117 og 122 pCt., vil Vekselereren være tilbøjelig til at sige til den Kunde, der har købt Papiret: Jeg har givet 122, og til den, der har solgt Papiret: Jeg har faaet 117, og hvor der er Ret til Kompensation — det vil sige, at Vekselereren slet ikke udfører Handelen, men afgør den i sine Bøger ved en Art Salg og Køb —, bærer han sig ad paa samme Maade, og derigennem faar han en umaadelig stor Indtægt.

Her vil jeg nævne, at en nuværende Vekselerer, daværende Prokurist hos Firmaet Julius Bendix, senere Bendix og Steen, i et Forhør siger: „Der blev som Regel givet Kunderne daarligere Kurser end dem, hvortil Forretningerne virkelig var gjorte paa Børsen, medmindre det drejede sig om en Kunde, der var vanskelig at tilfredsstille eller plejede at gøre Indvendinger. Naar Firmaet havde to Ordre i modsat Retning, afregnedes disse saa godt som altid til forskellige Kurser. Kunderne har som Regel ikke opdaget disse Urigtigheder, men undertiden har en Kunde dog gjort Indvendinger“, og i saa Fald tilfredsstillede man ham. Det var den enkelte Vekselerer. Det var et Firma, som ganske vist ikke længere er anset, men den Gang var anset. Lad os spørge, hvordan staa da Vekselererne til det? Jeg citerer efter Greens fortræffelige Bog „Krigen og Kurserne“, som de ærede Medlemmer bør læse. Da Vekselererne Reimann og Lamm bliver spurgt, om det er rigtigt, at man skærer paa Kurserne paa den Maade, svarer de begge: Nej, det sker ganske undtagelsesvis, Senere hen siger de, at